

Як служити під час карантину

На слово “пандемія” або ж “коронавірус” у багатьох людей, напевно, вже алергія. Звідусіль і щодня ми чуємо про це. Це лихо – сколихнуло весь світ, і “відкоригувало” наші плани, наші погляди і безпосередньо наше служіння, і навіть богослужіння.

Ми з дружиною живемо і служимо в місті Тернопіль. З моменту введення карантину в нашій країні, для церкви постало багато викликів, а відповідно і для пасторів і для членів церкви. Я почав молитись про те, як служити Богу і людям в цей час. І Бог дав мені можливість долучитись до спільноти волонтерів, які щоденно служать своїм транспортом, допомагаючи працівникам лікарень і медичних закладів нашого міста та області добратись до свого робочого місця.

Коли ми починали наше волонтерське служіння в групі в viber #підвези_медика_Тернопіль було близько сотні учасників, медиків і волонтерів з автомобілями. А сьогодні група налічує 2282 учасника. Спочатку, я просто підвозив лікарів і з деякими із них мав можливість говорити на духовні теми, і запевняти, що ми як адвентисти молимося за них. А пізніше, я почав дарувати медикам наші місіійні книги.

Одного дня мені зателефонував керівник Особистого служіння Української Уніонної конференції пастор Леонід Рутковський. Я поділився з ним радістю від того, що і під час карантину можу бути корисним Богу і людям, і він сказав що готовий підтримати служіння книгами і Бібліями, і буквально через кілька днів я отримав 3 великі коробки в яких були Біблії та книги “Велика Боротьба”. Це було водночас і підтримкою початої справи, і запевненням, що Бог благословляє на цю роботу.

Бували дні коли підвозити за день вдавалось по 29 лікарів. За час моєї участі вдалось допомогти більше 200 медикам (дехто з них, по кілька разів вже подорожували зі мною), і проїхати з

ними в нашому авто більше 4000 кілометрів.

Деякі історії лікарів зворушують до сліз. Особливо коли ти зустрічаєшся з такими медиками, для яких служити, допомагати іншим – це покликання. Бували такі попутники, які щоденно по 7 км в одну сторону йшли до траси, щоб зупинити попутку, в надії добратись до лікарні. Бували такі, які 10 і навіть 15 кілометрів йшли пішки, щоб не спізнитись на зміну, або ж не пропустити чергування. Приємно, що багато з лікарів, вірять в те, що пройти цей час, ми зможемо тільки з Богом. Багато із них, долучались до молитви і посту, який оголошувався і нашою церквою. І те, що ми молимося за них – є дуже добре, а коли Бог дає можливість їм послужити – це ще краще.

Щиро дякую тим, хто підтримує служіння нашої сім'ї молитвами. І просимо надалі, звершувати цю заступницьку роботу за нас і за тих, кому ми служимо. Нехай Бог рясно благословить кожного.

Дякую Богу за людей, які допомагали заправляти авто, і в такий нелегкий час, примножувати зусилля нашої сім'ї в служінні іншим. І в основному це були люди не з церкви, а люди з міста, які або також допомагають медикам транспортом, або не маючи змоги підвизити самі, заправляли інших, щоб ті могли послужити.

Роман Макарчук

Источник: bk.adventist.ua